

Hồi 192

Đạo môn quái kiệt

Qua khỏi điệu kiêu.

Yến Phi giật mình dừng lại, cảnh vật xuất hiện trước mắt hoàn toàn không giống chàng dự liệu.

Đáng lẽ phải là một tòa đạo quán hùng vĩ lầu các trùng trùng, lại là một vùng đất hoang phế vừa trải qua tai kiếp nặng nề, chỉ còn lại những đám tro tàn và ngôi tan gạch vỡ.

Nhưng ở mãi bên kia mảnh đất hoang tàn, một tòa nhà kỳ quái hình vuông xây bằng đá tảng, bề ngang và cao đều gần hai trượng đứng sừng sững một mình không đổ, là kiến trúc duy nhất trong đạo quán may mắn còn tồn tại.

Toàn bộ đạo quán được kiến trúc dựa vào vách núi thiên nhiên, hậu phương hình bán nguyệt chính là vách đá cheo leo dựng ngược sâu hàng vạn trượng, từ chỗ Yến Phi nhìn qua, các vì sao tựa như trôi bồng bềnh đằng sau tòa quái ốc, chỉ biết tặc lưỡi than thở, có tận mắt chứng kiến mới chịu tin.

Yến Phi ghen thở, thầm nghĩ nơi này có thể sánh với bất kỳ cảnh nào trong Biên Hoang tứ cảnh, có cơ hội nhất định phải đưa Thiên Thiên tới chơi.

Đồng thời chàng hiểu rõ đã hãm thân vào tuyệt địa, trừ phi nhảy xuống vực, nếu không cầu treo phía sau chính là sinh lộ duy nhất.

Yến Phi cười nhạt, tự nhủ nếu có thể quyết một trận sinh tử với Trúc Pháp Khánh ở đây, chắc chắn là một chuyện rất thống khoái. Từ sau lần gặp Mộ Dung Thùy, chàng chưa gặp được kẻ nào đáng gọi là đối thủ.

Thời khắc này, được cảnh vật trước mắt kích thích khởi phát, Yến Phi hiểu rằng về mặt tu dưỡng tinh thần mình lại tinh tiến thêm một bậc, thoát khỏi trạng thái tinh thần suy sụp do Kỷ Thiên Thiên bị bắt mang đi, lúc này chàng tự tin đủ sức đánh bại bất kỳ đối thủ ngoan cường nào, cứu hai chủ tỳ trở về.

Vì vậy chàng sẽ không né tránh Ni Huệ Huy, tranh thủ cơ duyên này để luyện kiếm.

Yến Phi vượt qua khu đất cháy xém, tiến về phía quái ốc.

Càng tiến lại gần, hai chữ “Đan phòng” nằm phía trên cửa tòa quái ốc tựa hồ chìm vào bầu trời sao trông càng rõ hơn.

Đan phòng!

Yến Phi bất giác nhớ lại đã từng thoát hiểm tại một tòa đan phòng như thế của Độc Tẩu ở Kiến Khang.

Đúng vào lúc này, Yến Phi cảm giác bên bờ vực thẳm có người.

Cửa lớn đan phòng cũng bị chấn nát, Yến Phi đứng ngoài cửa nhìn vào, cảnh vật khiến chàng ngỡ ngàng, bên trong không còn vật gì nguyên vẹn.

Lò luyện đan đổ vỡ lổn nhổn, chiếc đỉnh đồng tan thành từng mảnh rải rác trên mặt đất, bốn bức tường đều bị đập phá, tựa như có người muốn tìm kiếm kỹ càng từng tấc một để tìm vật gì đó.

Trên đường đi vào đây, không thấy dấu vết xác người nào bị thiêu cháy. Chàng suy đoán trước đó đã có một lực lượng nào đó tiến công vào đạo quán này giết sạch mọi người, sau đó mang thi thể ném hết xuống vực sâu, rồi mới tiến hành lục soát kỹ lưỡng từng li từng tý một, vì không tìm được gì bèn nổi giận phóng hỏa thiêu sạch.

Thủ đoạn hung tàn quả thật khiến người ta dựng tóc gáy.

Yến Phi đi vòng qua đan phòng, tầm mắt không bị vật gì cản trở bất gặp vách núi cô độc hình cánh cung, trên đỉnh núi chơ vơ và bên ngoài vách núi là bầu trời sao xanh sẫm, các đỉnh núi bốn xung quanh cúi đầu hướng tới châu phục.

Chính tại vị trí vách đá uốn cong hình cánh cung có một người chấp tay sau lưng nhìn lên trời, thần thái du nhàn.

Người này thân hình cao lớn, mặc áo bào rộng, tóc kết búi kiểu đạo gia, cuồng phong trên đỉnh núi thổi tà áo xanh bay phần phật, tựa như muốn cưỡi gió bay đi.

Y phục của Yến Phi cũng bị gió thổi phồng lên kêu lạt phật, gió núi xuyên qua y phục buốt đến tận xương khiến chàng hết sức khoan khoái.

Phải chăng người này đã giết hết những người trong quán?

Yến Phi tiến tới cách người đó hai trượng, lòng lại nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên.

Chàng nhất định phải tìm cách tiếm nhập Huỳnh Dương, tận lực cứu chủ tỳ Thiên Thiên, nếu không được mới tiến hành theo kế hoạch đã ước định với Thác Bạt Khuê.

Trước Phong Minh Hạp sau trận chiến Dĩnh Thủy, lần đầu tiên chàng mới hồi phục niềm tin ắt có thể cứu được mỹ nhân trở về.

Người nọ quay phắt lại, đối diện Yến Phi, hắc hắc cười lạnh: “Ta tưởng là ai, té ra Yến Phi ở Biên Hoang”.

Yến Phi giật mình.

Chàng khảng định mới gặp người này lần đầu tiên, bất quá lại có chút cảm giác đã từng quen biết, nhìn bóng dáng sau lưng cũng hơi quen mắt.

Đối phương niên kỷ chừng trên sáu mươi, mặt mũi héo quắt, chân tay dài ngoẵng, phía trên chiếc mũi khoằm là hai con mắt sâu hoắm, lưỡng quyền nhô cao, môi mỏng, cằm nhô, hình tướng quái dị.

Từ đôi con ngươi loé lên ánh xanh, phảng phất như quỷ hỏa.

Yến Phi có ấn tượng sâu sắc rằng đối phương tính tình không những cổ quái mà còn bạc bẽo.

Lạnh lùng hỏi: “Dám hỏi tôn tính đại danh tiền bối?”.

Người nọ đang chăm chú nhìn Yến Phi, không đáp mà hỏi lại: “Yến Phi ngươi tới đây làm gì?”.

Một cỗ hàn khí ập đến bao vây trói chặt Yến Phi.

Yến Phi khẽ run lên, cuối cùng đã đoán được đối phương là ai.

Người này chính là quỷ diện quái nhân ở bên ngoài Nhữ Âm tập kích chàng và Lưu Dụ cướp Thiên Địa bội mang đi.

An Thế Thanh.

Chẳng trách tựa như đã quen biết, là vì hoa dung An Ngọc Tình cũng có vài phần giống ông ta.

Khẽ cười: “Té ra là An tiên sinh! Tòa đạo quán bị lửa thiêu này chắc không có quan hệ với ông!”.

An Thế Thanh lộ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng kinh dị vì Yến Phi công lực đại tiến, hoàn toàn không bị chân kinh của mình áp đảo. Lạnh lùng nói: “Sai rồi! Ta chỉ đến chậm một bước, nếu không ta sẽ thừa cơ hội hỏa thiêu sào huyệt của lão Giang. Hừ! Làm sao ngươi nhận ra An mỗ?”.

Yến Phi nhún vai: “Tôi từng gặp lệnh thiên kim!”.

Chợt lòng chấn động, đoán ra “lão Giang” mà An Thế Thanh nhắc đến là thần thánh phương nào.

Lão Giang chính là Giang Lăng Hư, tòa đạo quán này chính là Thái Ất quán của lão.

Ai mà có thực lực như vậy, có thể tru diệt cả lực lượng hùng mạnh của Thái Ất giáo?

An Thế Thanh bước tới hai bước, chỉ còn cách Yến Phi chừng một trượng, kinh khí hung mãnh áp đến Yến Phi, nếu là người khác chỉ sợ đã thổ huyết ngã lăn ra, Yến Phi vẫn ung dung như không, thậm chí không hề nháy mắt.

An Thế Thanh nhíu mày hỏi: “Ngọc Tình lại không giết người?”.

Yến Phi ngơ ngác: “Vì sao nàng ta phải giết tôi?”.

An Thế Thanh thở dài: “Ài! Con gái lớn rồi! Người anh vì tiêu sái như thế, chẳng trách Ngọc Tình không xuống tay được, đành phải do người cha già này thay thế vậy”.

Reng!

Điện Luyến Hoa rời khỏi võ.

An Thế Thanh vòng hai tay lại, một luồng chân kinh cường đại xoáy tròn cuốn tới Yến Phi.

Bình!

Yến Phi thân kiếm hợp nhất xông thẳng vào luồng khí trụ công đến, kiếm phong trở thẳng vào tâm khí trụ, khí trụ giống như hoa nước bắn toé ra tứ phía, nhất thời kinh khí bạt hết sang ngang.

An Thế Thanh nghiêng đòn Yến Phi, tả hữu lưỡng tự múa lên như điên cuồng, nhưng trong rối loạn cực kỳ lại ẩn chứa pháp độ huyền diệu, tự bào cuốn theo kinh khí kinh nhân, chỗ lợi hại so với các binh khí khác là muốn cứng thì cứng muốn mềm được mềm, thiên biến vạn hóa, mềm như ngọn roi, cứng như đao thương, không kể hờ nào không phá được, công đến như điên như cuồng.

Trong một sát na, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu.

Hai người hoán đổi vị trí cho nhau.

Yến Phi dịch đến bờ vực, hoành kiếm đứng thẳng người; An Thế Thanh thì chuyển sang vị trí vừa rồi của chàng, trở thành cực diện đối đầu.

Yến Phi thổ ra một ngụm huyết tươi, thần thái ung dung nói: “An tiên sinh quả nhiên cao minh, Yến Phi lĩnh giáo rồi!”.

An Thế Thanh sắc hồng trên mặt tiêu biến, hiển nhiên cũng đã thụ nội thương như Yến Phi.

An Thế Thanh sát khí giăng đầy hai mắt, ngữ điệu lạnh như băng, gầm gừ: “Cao minh? Người giết ta chẳng?”.

Yến Phi đã hơi hiểu tính tình lão, chẳng những cổ quái kiêu ngạo, mà lòng dạ lại hẹp hòi, lãnh khốc vô tình. Chỉ xem hai lần lão thi triển độc thủ với chàng, có thể thấy lão coi mạng người như cỏ rác, mọi sự đều lấy bản thân là trung tâm, không cần biết người khác sống chết ra sao.

An Ngọc Tình không ngờ lại có người cha như vậy.

Đem so sánh, Tôn Ân có phong thái Đạo môn cao thủ hơn xa, luận võ công đạo thuật, hai người họ tuy không cách nhau bao nhiêu, nhưng tu hành của Tôn Ân chắc chắn cao hơn An Thế Thanh.

Yến Phi cũng thầm vui mừng.

Bản thân thực sự đã tinh tiến nhiều, so với tình huống lần trước giao thủ với An Thế Thanh thì thực không còn gì để nói.

Yến Phi lạnh lùng nói: “An tiên sinh chó nòi giận, ông đã không giết được tôi, chẳng bằng mọi người kết thúc trong hòa khí có hơn không? Nếu An tiên sinh vì khoái ý nhất thời, không chịu ngừng tay khả năng sẽ tiện nghi cho kẻ khác”.

An Thế Thanh đáp: “Chỉ là tiện nghi cho người thôi”.

Nói chưa dứt lời đầy trời tuấn anh lại công tới Yến Phi.

Điệp Luyến Hoa trong tay Yến Phi bộc khởi thành một màn kiếm ảnh mịt mù trước ngực, mau chóng mở rộng ra như một chiếc dù xoè tán nghênh đón tụ ảnh của An Thế Thanh.

Kiểm pháp này mang uy lực vô hình và hữu hình kết hợp làm một, kiếm khí sắc nhọn hoàn toàn làm tiêu biến kinh khí của An Thế Thanh.

An Thế Thanh không ngờ Yến Phi còn lợi hại hơn trước, cao thủ tương tranh không được phép nhân nhượng, lão chủ động gây hấn, Yến Phi bị động phản công, hai người cùng cười trên lưng hổ, chỉ có thể kết thúc khi một bên trọng thương hay là lưỡng bại câu thương.

Lão không biết Yến Phi chính đang đột phá một cửa ải quan trọng.

Từ sau khi công hãm Bình Thành, khả năng giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên lần đầu tiên tỏa sáng hy vọng, Yến Phi từ trạng thái trầm cảm dần dần hồi phục. Trong cuộc rượt

đuổi tinh thần với Ni Huệ Huy, Yến Phi lại hiểu thêm một phần dị năng thông huyền của bản thân, lòng tin đại tăng. Cho đến vừa rồi được dị cảnh mỹ lệ ở Thái Ất quán kích phát, khiến chàng đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, kiếm thuật tự nhiên như nước nổi thuyền lên, trận đấu này không ngờ đã giúp chàng hoàn thành tốt nhất cả quá trình ma luyện.

Sát na trước khi kiếm tự giao kích, đôi tay khẳng khiu của An Thế Thanh từ tay áo thò ra, cả chỉ lẫn chưởng cùng cuồng mãnh công vào vùng kiếm ảnh.

Những tiếng đinh đinh đang đang vang lên không dứt.

Trong chớp mắt, chỉ chưởng của An Thế Thanh liên tiếp hơn mười lần đánh trúng Diệp Luyện Hoa.

Hai người tách rời nhau. Tả thủ Yến Phi chụm lại thành đao ngoan cường chém trúng một quyền huyền ảo quỷ quyết của An Thế Thanh đánh tới như sấm sét.

Hai người đồng thời kịch chấn, xem chừng sau đây đều không thể tiếp tục được nữa.

Yến Phi bay ngược ra đằng sau, phun ra một ngụm máu lớn, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

An Thế Thanh cũng loạng choạng lùi lại, thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất, gắng gượng đứng lại, khổng chế không nổi ọc ra một đồng máu tươi.

Hai bên cùng thụ thương.

Hự!

Yến Phi phát giác sau lưng đụng vào bức tường đá của đan phòng, trượt theo tường ngồi xuống đất.

An Thế Thanh thì nghiêng ngửa lùi lại đến bảy tám trượng mới đứng vững, mặt mũi đỏ bừng lên như say rượu.

Yến Phi vận công trị thương, ngấm hít vào một hơi chân khí, thuận thế đặt Diệp Luyện Hoa phía trước. Nội thương của chàng có vẻ nghiêm trọng, chắc phải vài ngày mới mong phục nguyên, tại thời điểm khẩn trương này hậu quả của việc thụ thương thật đáng lo ngại, làm sao ứng phó được Ni Huệ Huy hay Trúc Pháp Khánh đây?

Chàng ít khi cảm hận kẻ nào, nhưng lúc này thật muốn một đao chém lão già ngoan cố bất cặn nhân tình này thành mấy đoạn.

Sự thực chàng đã mấy lần hạ thủ lưu tình vì nghĩ đến An Ngọc Tình, còn An Thế Thanh lại chẳng biết tốt xấu gì, bắt buộc chàng phải toàn lực tự vệ. Luận về công lực

chàng vẫn kém một chút so với cả giáp tý công phu của lão, vì vậy mới thành ra cục diện tệ hại nói dễ nghe là bình phân thu sắc, nói khó nghe thì là lưỡng bại câu thương.

An Thế Thanh rút cuộc cũng đứng vững, đoạn lại hai mắt toé hung quang từng bước một tiến về phía Yến Phi.

Tới cách Yến Phi chừng hai trượng, An Thế Thanh hùng hổ quát: “Người lại đang định giở trò gian trá gì, sao nét mặt thành ra cổ quái thế?”.

Yến Phi đứng dậy, lạnh nhạt: “Ni Huệ Huy lại tìm được ta rồi!”.

An Thế Thanh chấn động: “Người nói gì?”.

Yến Phi vung Địch Luyến Hoa trở vào An Thế Thanh, lập tức kiếm khí giàn dụa.

An Thế Thanh không ngờ chàng có sức đề kháng ngoan cường như vậy, kinh hãi lùi lại một bước nói: “Cái gì mà Ni Huệ Huy?”.

Nghe giọng lão cũng biết rất cố kỵ Ni Huệ Huy, hoặc giả là sợ Trúc Pháp Khánh vốn theo Ni Huệ Huy như hình với bóng.

Yến Phi cho kiếm vào bao, ngấm ngầm cười khỏ, vì giao thủ với An Thế Thanh mà chàng không thể bảo trì trạng thái che giấu tâm linh, mới bị Ni Huệ Huy cảm ứng thấy vị trí. Đau đầu nhất là dù cho chàng lại phong tỏa tinh thần không cho phát tiết ra ngoài, nhưng vì thân thụ thương mà ở tuyệt địa này vẫn không có đường thoát, dù có trốn những cũng không trốn được bao xa, vì vậy lần này đích xác là bị lão đầu tử đáng ghét này hại chết.

Yến Phi nói: “Lão bây giờ biết tiện nghi cho ai rồi chứ? Ni Huệ Huy từ Nhận Môn truy thẳng đến đây, hy vọng lão và mụ là bạn già, nếu không tiền bối kiếp số cũng khó thoát”.

An Thế Thanh biến sắc, trầm giọng: “Vừa rồi người cảm ứng thấy Sư tình truy hồn thuật của mụ, đúng không?”.

Yến Phi nói: “Đúng như thế! Nếu Yến Phi nói sai một chữ xin để ta vĩnh viễn không thể siêu sinh”.

An Thế Thanh rú lên một tiếng, lao như điên về phía điệu kiều.

Yến Phi thầm kêu không hay, đuổi theo kêu lớn: “Mau trở lại, lão chạy thế là sẽ gặp đúng Ni Huệ Huy đấy!”.

An Thế Thanh vội vã dừng bước, đứng phía trước cây cầu treo.

Yến Phi đuổi tới bên cạnh, bạt xuất Địch Luyến Hoa.

Điều kiêu dài ba trăm bộ dung đưa theo gió, không ngừng phát ra tiếng ma sát kỳ dị của dây chảo hòa quyện với tiếng thác nước đổ ầm ầm.

An Thế Thanh kinh hãi: “Người muốn làm gì?”.

Yến Phi thần nhiên đáp: “Đương nhiên là muốn chém đứt cầu treo, còn làm gì được nữa?”.

An Thế Thanh đổi sắc mặt: “Người phải biết nơi này gọi là Cô Tuyệt Nhại, thành vực dốc ngược, dù người vũ công cao cường đến đâu cũng khó lòng leo xuống”.

Yến Phi cúi nhìn xuống dưới cười nói: “Nhảy xuống thì sao? sức nước có thể làm giảm hết xung lực”.

An Thế Thanh sầm soi nhìn chàng cứ như lần đầu tiên gặp gỡ, lát sau mới nói: “Bên dưới khắp nơi là loạn thạch, chỉ cần rơi phải một khối đá lớn là người tan xương nát thịt”.

Yến Phi lạnh nhạt: “Ít nhất cũng có năm thành cơ hội rơi đúng xuống nước, còn hơn để cho yêu nhân Di Lạc giáo lăng nhục đủ kiểu, đúng không? Nếu động thủ thì phải nhanh lên, sau đó bọn ta núp vào đan phòng để địch nhân nghi thần nghi quỷ, há chẳng hay hay sao?”.

An Thế Thanh phì cười: “Hảo tiểu tử!”.

Đoạn quát: “Động thủ!”.

Hai người nhắm điều kiêu, kiếm vung chưởng chém, chỉ thoáng sau đầu bên này cầu đã rơi xuống, chiếc cầu treo nặng nề đập vào vách núi bên kia, lập tức đứt thành mấy đoạn văng xuống thác nước.

Cô Tuyệt Nhại thực sự biến thành cô tuyệt với đời.

Tiếng gió động từ con đường phía trước truyền lại.

Hai người đưa mắt cho nhau, đoạn ra sức chạy biến vào đan phòng, ngồi dựa vào tường thở hổn hển nhìn nhau cười gượng gạo.

An Thế Thanh than: “Là do ta không tốt! ài! Bốn chục năm nay đây là lần đầu tiên ta phải xin lỗi người khác”.

Ác cảm Yến Phi đối với lão bớt đi chút ít, nói: “Lão ca người thật nhiều hỏa khí, sự thực chúng ta không cừu không oán, lão lại hai lần muốn lấy cái mạng quèn của ta”.

An Thế Thanh nói: “Ta thích người đổi sang gọi ta bằng lão ca, từ sau cứ thế mà kêu! Lần đầu ta muốn giết các người là vì nhầm người là người của lão Tôn hoặc lão Giang, lần này muốn giết người thì là vì tìm không ra đồ vật muốn tìm nên mới tìm

người để trút hận. Bây giờ hết giận rồi! Phát giác tiểu tử người cũng khá thú vị, chẳng trách Ngọc Tình không giết chết người”.

Yến Phi hỏi: “Tìm cái gì? Thiên Địa bội chẳng phải đang trong tay lão sao?”.

An Thế Thanh đang muốn đáp, âm thanh rung động lòng người của Ni Huệ Huy không cao cũng không thấp từ phía cây cầu đứt truyền đến, tựa như bên tai thì thầm: “Yến Phi người thông minh lại bị hại vì thông minh, người chém đứt điều kiêu thế này khác nào tự hãm thân vào tuyệt địa. Người ta sao nỡ giết người chứ? Cái mạng nhỏ nhỏ của người còn là do nô gia cứu được từ trong tay Tôn Ân. Oan gia à, ra đây để nô gia ngắm hình dung tuấn tú của người có được không? Chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng mà!”.

An Thế Thanh kinh hãi nói: “Tặc bà nương này ma công lại tinh tiến nữa rồi, chẳng trách lão Giang không qua được mụ. Người ngàn vạn lần chớ tin lời mụ, niên kỷ của mụ đủ để làm mẹ người đấy”.

Yến Phi thì nghe thấy vậy chợt sống lưng lạnh toát, chẳng lẽ đúng là mụ đã mang mình rời khỏi đấu trường, rồi lại đem mình chôn xuống đất sao? Rốt cuộc sự tình là thế nào.

- o o o -